



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 866

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 22 decembrie 2008

SUMAR

	Pagina	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 1.174 din 6 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	2-3	
Decizia nr. 1.177 din 6 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 lit. c), art. 58 și art. 227 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, precum și ale art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat	3-5	
Decizia nr. 1.178 din 6 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției....	5-6	
Decizia nr. 1.179 din 6 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 9/2008 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007, și pentru acordarea unor creșteri salariale pentru funcționarii publici în anul 2008, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale	7-8	
Decizia nr. 1.282 din 25 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 1 din Codul de procedură penală		9-10
Decizia nr. 1.288 din 2 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală		10-12
Decizia nr. 1.294 din 2 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală		12-14
Decizia nr. 1.297 din 2 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 720 ⁸ din Codul de procedură civilă		14-15
Decizia nr. 1.303 din 2 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 din Codul de procedură civilă		15-17
Decizia nr. 1.314 din 2 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală		17-18
Decizia nr. 1.344 din 9 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule		19-21
Decizia nr. 1.348 din 9 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68 alin. (2) și (3) și art. 69 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului		21-22
Decizia nr. 1.350 din 9 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (3) din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției		23-24
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
Decizia nr. 8 din 21 ianuarie 2008		24-26
Decizia nr. 12 din 18 februarie 2008		26-28
Decizia nr. 15 din 18 februarie 2008		28-30
Decizia nr. 17 din 10 martie 2008		30-32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.174**

din 6 noiembrie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Simona Ricu — procuror
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 143/294/2008 al Judecătoriei Săliște.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât critica, așa cum a fost formulată de autorul excepției, a fost admisă prin Decizia Curții Constituționale nr. 347/2007, în prezent textul de lege având o nouă reglementare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 143/294/2008, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Pompiliu Bota.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate îngreșează accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, deoarece prevăd posibilitatea ca plângerea formulată împotriva procesului-verbal de contravenție să poată fi depusă la instanța de judecată pe raza căreia a fost săvârșită fapta, iar nu și la instanța pe raza căreia domiciliază petentul. Având în vedere că „judecătorii domiciliază pe raza intimatului și sunt controlați în trafic de aceiași polițiști ale căror procese verbale sunt contestate, imparțialitatea lor poate fi pusă la îndoială”. Mai mult, dacă petentul sau, eventual, martorii domiciliază departe de instanța competentă, pot să apară probleme care duc la tergiversarea soluționării cauzei într-un termen rezonabil.

Judecătoria Săliște apreciază că prin textul de lege atacat nu se aduce atingere dreptului petentului la un proces echitabil și nici dreptului la judecarea cauzei într-un termen rezonabil, petentul având acces la o instanță independentă și imparțială pentru soluționarea plângerii într-un termen rezonabil.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 3 alin. (1) lit. c) și art. 26² din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 nu contravin principiului neretroactivității legii, ele urmând a fi aplicate începând cu data intrării lor în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Din analiza susținerilor autorului excepției de neconstituționalitate și a încheierii de sesizare a Curții Constituționale rezultă că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 118 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, în forma anterioară modificărilor aduse prin art. I pct. 57 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007. Dispozițiile aveau următorul conținut: „(5) *Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite în termen instanței de judecată pe raza căreia a fost săvârșită fapta.*”

Autorul excepției susține că aceste dispoziții încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 347 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 9 mai 2007, a fost admisă excepția referitoare la dispozițiile art. 118 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, reținându-se că textul de lege criticat, prin instituirea obligației de depunere a plângerii contravenționale la organul constatator, îngreșează accesul direct la justiție atât timp cât nu prevede ca alternativă și posibilitatea ca plângerea să poată fi depusă și la instanța de judecată. Ulterior, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, legiuitorul a pus în acord dispozițiile art. 118 cu Decizia Curții Constituționale.

Analizând noua reglementare, Curtea observă că soluția legislativă care face obiectul criticilor în prezenta cauză, și anume competența soluționării plângerii de instanța în raza căreia a fost constatată fapta contravențională, a fost preluată de dispozițiile art. 118 alin. (1) din ordonanță, care prevăd că

„împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta”. Prin urmare, Curtea urmează a se pronunța cu privire la constituționalitatea acestor prevederi.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, de exemplu, prin Decizia nr. 464 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 19 mai 2008. Cu acel prilej, Curtea a reținut că textul de lege criticat, care instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, nu îngrădește accesul liber la justiție al persoanelor interesate și nu contravine dreptului la un proces echitabil. Dimpotrivă,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 143/294/2008 al Judecătoriei Săliște.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.177
din 6 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 lit. c), art. 58 și art. 227 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, precum și ale art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 lit. c), art. 58 și art. 227 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, precum și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Legal Services” — S.R.L., Societatea Comercială „Nicol Lex” — S.R.L. și Societatea Comercială „Legal Adviser” — S.R.L. în Dosarul nr. 793/121/2006 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 23 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 793/121/2006, **Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 lit. c), art. 58 și art. 227 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990, precum și ale art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Legal Services” — S.R.L., Societatea Comercială „Nicol Lex” — S.R.L. și Societatea Comercială „Legal Adviser” — S.R.L. în cauza ce are ca obiect judecarea acțiunii de constatare a nulității societății.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 56 lit. c), art. 58 și art. 227 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990, precum și ale art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 16, art. 20, art. 44 alin. (1) și (2), art. 45, 53, 124, 129, art. 135 alin. (1) și (2), art. 136 alin. (5), precum și art. 148 din Constituție. Totodată sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Regulamentul Comisiei Europene nr. 29/2002 și Regulamentul Comunității Economice Europene nr. 3.037/1990.

Se arată că textele de lege criticate sunt contrare art. 1 alin. (3) din Constituție, „deoarece într-un stat de drept și democratic nu este posibilă imixtiunea autorității legislative în activitatea autorității judecătorești, prin anularea unor acte irevocabile de autoritate emise de către o instanță judecătorească competentă”. Astfel, prin dispozițiile art. 56 lit. c), art. 58 și art. 227 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990 „se creează posibilitatea anulării unor acte emise de către un judecător, acte definitive și irevocabile, prin care acesta a dispus înmatricularea unei societăți comerciale în urma verificărilor privind legalitatea înmatriculării, de către un alt judecător, prin aceasta creându-se o instabilitate juridică, încălcându-se principiile constituționale prevăzute în art. 124 din Constituție”. Aceleași texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 44 și 53, deoarece prin reglementarea posibilității introducerii unei acțiuni în anularea societății comerciale, legal înființată, „este îngădit dreptul de proprietate al persoanei juridice asupra bunurilor aflate în patrimoniul său”, fiindu-i totodată afectate „atât imaginea, cât și onorabilitatea”. În ceea ce privește art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995, autorul excepției consideră că prin acest text de lege sunt înfrânte prevederile constituționale ale art. 45 și 135. Astfel, apreciază că în activitățile de prestări servicii juridice, astfel cum acestea sunt definite prin directivele europene, „este îngădită libera inițiativă prin practici neconcurențiale”. În fine, se arată că aceste dispoziții de lege contravin art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Regulamentului Comisiei Europene nr. 29/2002 și Regulamentului Comunității Economice Europene nr. 3.037/1990 „prin care sunt stabilite activitățile economice ce pot face obiectul activității de prestări servicii, printre acestea numărându-se și prestarea de servicii juridice”.

Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale și reglementărilor internaționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât se aplică în mod egal tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei. Totodată, se apreciază că textul de lege criticat nu poate fi completat de Curtea Constituțională, astfel cum solicită autorii excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 56 lit. c), art. 58 și art. 227 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, și dispozițiile art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 6 martie 2001, modificată și completată prin Legea nr. 255/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 23 iunie 2004, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 56 din Legea nr. 31/1990: „Nulitatea unei societăți înmatriculate în registrul comerțului poate fi declarată de tribunal numai atunci când: [...]

c) obiectul de activitate al societății este ilicit sau contrar ordinii publice;”;

— Art. 58 din Legea nr. 31/1990: „(1) Pe data la care hotărârea judecătorească de declarare a nulității a devenit irevocabilă, societatea încetează fără efect retroactiv și intră în lichidare. Dispozițiile legale privind lichidarea societăților ca urmare a dizolvării se aplică în mod corespunzător.

(2) Prin hotărârea judecătorească de declarare a nulității se vor numi și lichidatorii societății.

(3) Tribunalul va comunica hotărârea judecătorească oficiului registrului comerțului, care, după menționare, o va trimite Monitorului Oficial al României spre publicare în Partea a IV-a, în extras.

(4) Asociații răspund pentru obligațiile sociale până la acoperirea acestora în conformitate cu prevederile art. 3.”;

— Art. 227 din Legea nr. 31/1990: „(1) Societatea se dizolvă prin:[...]

c) declararea nulității societății;”;

— Art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995: „(1) La data intrării în vigoare a prezentei legi persoanele fizice sau juridice care au fost autorizate în baza altor acte normative ori au fost încuviințate prin hotărâri judecătorești să desfășoare activități de consultanță, reprezentare sau asistență juridică, în orice domenii, își încetează de drept activitatea. Continuarea unor asemenea activități constituie infracțiune și se pedepsește potrivit legii penale.

(2) De asemenea, la data intrării în vigoare a prezentei legi încetează de drept efectele oricărui act normativ, administrativ sau jurisdicțional prin care au fost recunoscute ori încuviințate activități de consultanță, reprezentare și asistență juridică contrare dispozițiilor prezentei legi.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 1 privind „Statul român”, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 relativ la accesul liber la justiție, art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății private, art. 45 relativ la libertatea economică, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 135 privind „Economia” și ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private. Totodată, autorii invocă încălcarea dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Regulamentului Comisiei Europene nr. 29/2002 și Regulamentului Comunității Economice Europene nr. 3.037/1990.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 392 din 25 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 21 aprilie 2008, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra excepției

de neconstituționalitate având același obiect, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Tratatul internațional, în sensul netemeinicii acesteia. Cu acel prilej, Curtea a constatat că legiuitorul, în temeiul competenței sale constituționale, a prevăzut că nulitatea societății comerciale înmatriculate în registrul comerțului poate fi declarată numai pentru neregularitățile expres prevăzute de lege, respectiv dacă obiectul de activitate al societății este ilicit sau contrar ordinii publice. Societatea comercială încetează fără efect retroactiv și intră în lichidare la data în care hotărârea judecătorească de declarare a nulității a devenit irevocabilă.

O atare soluție legislativă nu poate fi calificată însă ca venind în contradicție cu niciuna dintre normele constituționale invocate.

Prin aceeași decizie, Curtea a mai reținut: „Criticile aduse reglementărilor supuse controlului privind încălcarea prevederilor constituționale și reglementărilor internaționale invocate nu pot fi reținute, deoarece, motivându-le, autorul excepției extinde interdicția imixtiunii în actul de justiție, constând în interpretarea și aplicarea unei norme legale la o situație de fapt concretă și la posibilitatea reglementării normative a infrastructurii justiției, ca și asupra procedurii pe care aceasta este ținută să o respecte în derularea activității proprii, de înfăptuire a justiției.

În plus, reglementarea de către legiuitor, prin norme speciale, a organizării și exercitării profesiei de avocat nu are semnificația

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 lit. c), art. 58 și art. 227 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, precum și ale art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Legal Services” — S.R.L., Societatea Comercială „Nicol Lex” — S.R.L. și Societatea Comercială „Legal Adviser” — S.R.L. în Dosarul nr. 793/121/2006 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.178
din 6 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător

Simona Ricu — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, excepție ridicată de Valentina Ionescu și alții în Dosarul

nr. 2.902/116/2007 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, deoarece Curtea Constituțională nu are competența de a modifica textul de lege supus controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 iulie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.902/116/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007**, excepție ridicată de Valentina Ionescu și alții în cauza ce are ca obiect judecarea cererii privind drepturi salariale, formulată de autorii excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007, care prevede sporul de fidelitate de care beneficiază personalul auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, contravine art. 53 din Constituție și art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Se arată că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, s-a stabilit pentru magistrați un spor de fidelitate într-un quantum majorat față de personalul auxiliar de specialitate iar, ulterior, odată cu aprobarea prin Legea nr. 45/2007, ordonanța de urgență a fost modificată, iar sporul de fidelitate acordat magistraților a fost majorat. Întrucât aceste modificări legislative nu au intervenit și pentru personalul auxiliar de specialitate, în opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate sunt neconstituționale.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că prevederile constituționale invocate în susținerea excepției nu sunt incidente în cauză.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că reglementările cuprinse la art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, excepție ridicată de Valentina Ionescu și alții în Dosarul nr. 2.902/116/2007 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 31 ianuarie 2007, aprobată prin Legea nr. 247/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 19 iulie 2007.

Dispozițiile legale criticate au următorul conținut:

„(1) *Personalul salarizat potrivit prezentei ordonanțe beneficiază de un spor de fidelitate, în raport cu vechimea efectivă în funcția auxiliară de specialitate, calculat la salariul de bază, după cum urmează:*

— de la 5 la 10 ani — 5%;

— de la 10 la 15 ani — 10%;

— de la 15 la 20 de ani — 15%;

— peste 20 de ani — 20%.”

Se susține că au fost încălcate dispozițiile art. 53 din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitoare la dreptul la muncă și la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Critica de neconstituționalitate vizează în exclusivitate modalitatea în care a fost reglementat sporul de fidelitate de care beneficiază personalul auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, care este diferită de redactarea sporului recunoscut magistraților.

Solicitarea autorilor excepției de a modifica textul de lege în sensul dorit de aceștia constituie un caz de inadmisibilitate. Potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 53 din Constituție și a art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, Curtea reține că aceste texte nu sunt incidente în cauză, având în vedere obiectul lor de reglementare.

Magistrat-asistent,

Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.179

din 6 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 9/2008 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007, și pentru acordarea unor creșteri salariale pentru funcționarii publici în anul 2008, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 9/2008 și ale Ordonanței Guvernului nr. 10/2008, excepție ridicată de Federația Națională a Sindicatelor din Administrație în Dosarul nr. 652/33/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, deoarece prin excepția invocată se solicită interpretarea textului de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 652/33/2008, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 9/2008 și Ordonanței Guvernului nr. 10/2008**, excepție ridicată de Federația Națională a Sindicatelor din Administrație în cauza ce are ca obiect judecarea anulării unor ordonanțe ale Guvernului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța Guvernului nr. 9/2008 și Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 9 și art. 41 alin. (5) din Constituție, precum și art. 8 alin. (2) din Convenția nr. 87 privind libertatea sindicală și protecția dreptului sindical și art. 21 din Carta socială europeană. Se arată, în esență, că Federația Națională a Sindicatelor din Administrație nu a participat la ședințele publice ale Guvernului la care s-au dezbătut probleme legate de domeniul administrației publice. Guvernul trebuia să dea dovadă de mai multă precizie și acuratețe în reglementare și să alinieze în manieră expresă prevederile ordonanței de reglementare a

drepturilor funcționarilor publici cu prevederile minimale ale Contractului colectiv de muncă unic la nivel național pe anii 2007—2010.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal opinează în sensul admiterii în parte a excepției de neconstituționalitate invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile legale criticate se circumscriu domeniului de reglementare prevăzut la art. 41 alin. (5) din Constituție.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că reglementările cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 9/2008 și Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 nu contravin prevederilor constituționale și normelor internaționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 9/2008 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007, și pentru acordarea unor creșteri salariale pentru funcționarii publici în anul 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2008, precum și ale Ordonanței Guvernului

nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 1 februarie 2008, cu modificările și completările ulterioare.

Excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 9/2008 și a Ordonanței Guvernului nr. 10/2008 are în vedere constituționalitatea extrinsecă a acestora, invocându-se în exclusivitate nerespectarea procedurii de adoptare a ordonanțelor.

Astfel, în motivarea excepției se susține că, prin nerespectarea prevederilor art. 61 alin. (1) din Contractul colectiv de muncă unic la nivel național pe anii 2007—2010, referitoare la drepturile salariale minimale ale funcționarilor publici, la adoptarea de către Guvern a celor două acte normative, au fost încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 9 privind sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale și art. 41 alin. (5) referitor la dreptul salariaților la negocieri colective în materie de muncă. De asemenea, au fost încălcate prevederile art. 8 alin. (2) din Convenția nr. 87 privind libertatea sindicală și protecția dreptului sindical, ratificată prin Decretul nr. 213/1957, publicat în Buletinul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 18 ianuarie 1958, precum și ale art. 21 din Carta socială europeană revizuită, ratificată prin Legea nr. 74/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 4 mai 1999.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 9/2008 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007, și pentru acordarea unor creșteri salariale pentru funcționarii publici în anul 2008, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, excepție ridicată de Federația Națională a Sindicatelor din Administrație în Dosarul nr. 652/33/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.282

din 25 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 1
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Jauk Gunter în Dosarul nr. 5.548/97/2007 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea ia act de prezența traducătorului autorizat de limba germană, domnul Alexandru Cătălin.

Autorul excepției a depus la dosar concluzii scrise.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 august 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.548/97/2007, **Tribunalul Hunedoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 163 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Jauk Gunter.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție.

Tribunalul Hunedoara — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate constituie norme de procedură a căror stabilire intră, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, în atribuțiile exclusive ale legiuitorului.

Totodată nu este afectat principiul prezumției de nevinovăție, deoarece instituirea măsurii asigurătorii nu echivalează cu o pronunțare asupra vinovăției învinuitului sau inculpatului, ci constituie o măsură procesuală provizorie care operează până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, fiind dispuse în scopul garantării executării obligațiilor cu caracter patrimonial ce decurg în cazul condamnării inculpatului, evitându-se astfel riscul creat de situația în care acesta ar deveni insolubil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 163 alin. 1 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Măsurile asigurătorii*, care au următorul conținut: „*Măsurile asigurătorii se iau în cursul procesului penal de procuror sau de instanța de judecată și constau în indisponibilizarea, prin instituirea unui sechestru, a bunurilor mobile și imobile, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 7 din 15 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 6 februarie 2008, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 6 din Codul de procedură penală, reținând în esență că nu este afectat principiul prezumției de nevinovăție, deoarece instituirea măsurilor asigurătorii nu echivalează cu o pronunțare asupra vinovăției învinuitului sau inculpatului. Acestea au caracter provizoriu, finalitatea lor constând în garantarea executării obligațiilor cu caracter patrimonial, în cazul condamnării inculpatului printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată cu respectarea garanțiilor reglementate de Codul de procedură penală pentru desfășurarea unui proces echitabil, așadar numai dacă instanța de judecată constată vinovăția inculpatului sau a părții responsabile civilmente.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Jauk Gunter în Dosarul nr. 5.548/97/2007 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.288

din 2 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Fănel Trandafir în Dosarul nr. 17.944/63/2007 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu sunt contrare prevederilor din Constituție invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 17.944/63/2007, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.** Excepția a fost ridicată de Fănel Trandafir într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect contestarea unui act administrativ-fiscal.

În motivarea excepției se arată că după trecerea termenului de 15 zile de la data afișării/publicării deciziei de impunere, termen stabilit de textul de lege criticat, se consideră îndeplinite condițiile prevăzute de art. 44 alin. (1) teza întâi și art. 45 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, „organul de executare silită din cadrul A.F.P. putând trece la luarea măsurilor de executare împotriva contribuabilului”. Autorul excepției consideră că aceste măsuri nu pot fi luate decât după comunicarea actului administrativ, „cu atât mai mult cu cât în speța ce face obiectul Dosarului nr. 17.944/2007 al Tribunalului Dolj este vorba despre reîncadrarea prețului unei tranzacții imobiliare și stabilirea printr-o decizie din 30 august 2006 publicată pe internet a unor obligații fiscale suplimentare extrem de ridicate valoric în sarcina contestatorului, decizie despre care acesta nu a avut cunoștință până la data de 1 iunie 2007 și nu s-a putut apăra”. Altfel, textul de lege criticat îngreudește dreptul contribuabilului de a se adresa justiției, drept consacrat de art. 21 alin. (1), (2) și (4) din Constituție, „căci nu orice persoană are acces la internet și nu orice persoană are posibilitatea de a se deplasa la sediul organului fiscal, după un an de la încheierea unei tranzacții, pentru a vedea dacă s-a publicat vreo decizie de impunere împotriva sa”. Se mai susține că art. 44 alin. (3) din ordonanța criticată acordă drepturi sporite organelor fiscale, care excedează celor prevăzute de Codul de procedură civilă, întrucât Codul „nu conține posibilitatea pentru instanță de a considera comunicat un act procedural dacă a fost publicat pe site-ul Ministerului Justiției”. În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate contravin și art. 136 alin. (5) din Constituție, întrucât „proprietatea privată devine lipsită de orice ocrotire”.

Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 este nefondată. În acest sens, în esență, arată că „procedura de comunicare a actelor administrativ-fiscale, similară în mare parte cu procedura de comunicare reglementată de Codul de procedură civilă, este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2002 sunt constituționale. Aceasta, deoarece comunicarea actului administrativ-fiscal prin anunț se face în ipoteza în care comunicarea nu s-a putut realiza prin celelalte modalități prevăzute de textul criticat, prevenindu-se astfel „posibilitatea tergiversării cauzei din pricina unei permanente lipse de procedură, determinate de reaua-credință a debitorului”. De asemenea, consideră că nu sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 136 alin. (5).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, în temeiul art. V din Ordonanța Guvernului nr. 35/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 675 din 7 august 2006.

Art. 44 alin. (3) prevede: *„(3) Comunicarea prin publicitate se face prin afișarea, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, a unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului. În cazul actelor administrative emise de organele fiscale prevăzute la art. 35, afișarea se face, concomitent, la sediul acestora și pe pagina de internet a autorității administrației publice locale respective. În lipsa paginii de internet proprii, publicitatea se face pe pagina de internet a consiliului județean. În toate cazurile, actul administrativ fiscal se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.”* [Art. 35 la care textul face trimitere prevede: *„Compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale sunt competente pentru administrarea impozitelor, taxelor și a altor sume datorate bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale.”*]

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) — *„Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime”*, alin. (2) — *„Nicio lege nu poate îngredi exercitarea acestui drept”* și alin. (4) — *„Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite”*, precum și ale art. 136 alin. (5) — *„Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, autorul excepției consideră că art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, care prevede că actul administrativ-fiscal emis pe numele contribuabilului se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afișării anunțului privind emiterea acestuia și pe pagina de internet (a autorității

administrației publice locale sau a consiliului județean) sunt neconstituționale, întrucât „nu orice persoană are acces la internet și nu orice persoană are posibilitatea de a se deplasa la sediul organului fiscal, după un an de la încheierea unei tranzacții, pentru a vedea dacă s-a publicat vreo decizie de impunere împotriva sa” și pentru că „proprietatea privată devine lipsită de orice ocrotire”.

Analizând aceste susțineri, urmează a se constata că ele sunt neîntemeiate. Art. 44 din ordonanță, intitulat *„Comunicarea actului administrativ fiscal”*, dispune la alin. (1) cu privire la obligativitatea comunicării actului administrativ fiscal contribuabilului căruia îi este destinat, precum și împuternicitului în cazul contribuabililor fără domiciliu fiscal în România, care și-au desemnat împuternicit, sau curatorului în situația numirii unui curator fiscal. Alin. (2) al articolului prevede modalitățile de îndeplinire a acestei obligații, astfel: a) prin prezentarea contribuabilului la sediul organului fiscal emitent și primirea actului administrativ-fiscal de către acesta sub semnătură, data comunicării fiind data ridicării sub semnătură a actului; b) prin remiterea, sub semnătură, a actului administrativ-fiscal de către persoanele împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, data comunicării fiind data remiterii sub semnătură a actului; c) prin poștă, la domiciliul fiscal al contribuabilului, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, precum și prin alte mijloace, cum sunt fax, e-mail, dacă se asigură transmiterea textului actului administrativ fiscal și confirmarea primirii acestuia; d) prin publicitate. Procedura de comunicare prin publicitate este prevăzută la alin. (3) al art. 44, criticat ca fiind neconstituțional, și constă în afișarea, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau, după caz, a autorității administrației publice locale, a unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ-fiscal pe numele contribuabilului. Tot alin. (3) al art. 44 mai prevede că publicitatea prin internet se face și *„în cazul actelor administrative emise de organele fiscale prevăzute la art. 35 [...]”,* adică actele emise de *„compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale”*, care sunt *„competente pentru administrarea impozitelor, taxelor și a altor sume datorate bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale”*.

Așadar, rezultă că art. 44 din legea criticată dispune atât cu privire la obligativitatea comunicării actelor administrative fiscale, cât și, detaliat, la modalitățile de realizare a acestei obligații. Una dintre modalități este și, numai în cazul actelor administrative emise de organele competente potrivit art. 35 din lege, prin afișarea actelor, concomitent, la sediul organului fiscal emitent, precum *„și pe pagina de internet”*. În opinia autorului excepției, prevederea referitoare la afișarea actului administrativ pe internet este neconstituțională, întrucât peste 38% din populația țării nu are acces la internet, ceea ce contravine art. 21 din Constituție. Cu privire la aceasta, Curtea constată că, față de faptul că procedura de comunicare a actelor administrativ-fiscale prin afișare pe internet este doar una dintre posibilitățile de aducere la cunoștința contribuabilului a actului emis în sarcina sa, critica privind încălcarea accesului liber la justiție nu poate fi reținută. De altfel, din actele dosarului rezultă că, în cauză, comunicarea actului administrativ-fiscal de impunere nu s-a putut realiza datorită lipsei de la domiciliu a destinatarului, situație în care s-a procedat la comunicarea prin publicitate. Totodată, susținerea autorului excepției referitoare la încălcarea accesului liber la justiție este contrazisă de însăși existența pe rolul Curții Constituționale a prezentei cauze cu care a fost sesizată prin Încheierea din 25 martie 2008, pronunțată de Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ în Dosarul nr. 17.944/63/2007.

O altă susținere a autorului excepției constă în aceea că art. 44 alin. (3) din ordonanța criticată acordă drepturi sporite

organelor fiscale, care excedează celor prevăzute de Codul de procedură civilă, întrucât acesta „nu conține posibilitatea pentru instanță de a considera comunicat un act procedural dacă a fost publicat pe site-ul Ministerului Justiției.” Și această critică urmează a fi înlăturată, întrucât și Codul de procedură civilă stabilește în Cartea II, Titlul II, Capitolul II — „Citațiile și comunicarea actelor de procedură” posibilitatea comunicării prin publicitate a citațiilor și a actelor de procedură în situații expres reglementate.

Autorul excepției mai invocă și încălcarea art. 136 alin. (5) din Constituție, potrivit căruia „*Proprietatea privată este*

inviolabilă, în condițiile legii organice”, cu motivarea că „proprietatea privată devine lipsită de orice ocrotire”. Cu privire la aceasta, urmează a se constata că, potrivit art. 56 din Constituție — „*Contribuții financiare*”, cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice. Garanția constituțională a respectării dreptului de proprietate este prevăzută de art. 139 din Constituție, în sensul că impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat sau ale bugetelor locale se stabilesc numai prin lege. Or, Codul de procedură fiscală este o astfel de lege.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Fănel Trandafir în Dosarul nr. 17.944/63/2007 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.294

din 2 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agricola San Giorgio” SRL în Dosarul nr. 1.633/59/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că prevederile legale criticate sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.633/59/2007, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agricola San Giorgio” SRL Jimbolia în cauza ce are ca obiect judecarea cererii formulate de autorul excepției pentru anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține următoarele:

— art. 27 alin. (2) și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție, deoarece prevederile legale instituie o răspundere obiectivă care nu presupune reaua-credință sau exercitarea oricăror manopere ilegale care să provoace insolvența debitorului. Se

stabilește, astfel, un regim discriminatoriu în favoarea creditorului fiscal, în raport cu alți creditori ai unui debitor insolubil, față de regimul general al reglementării prevăzut de Legea nr. 85/2006;

— textele legale criticate contravin dispozițiilor art. 44 alin. (8) din Constituție, deoarece simpla legătură de afacere dintre debitor și persoana juridică, derulată ca fiind legală și fără rea-credință, ar fi suficientă pentru înlăturarea prezumției de dobândire în mod licit a averii de către persoana juridică.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 16 și 44 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că textele de lege nu instituie privilegii sau discriminări, întrucât se aplică în mod egal tuturor persoanelor care răspund solidar cu debitorul declarat insolubil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 27 și 28 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Din analiza susținerilor autorului excepției rezultă că, în realitate, sunt vizate prevederile art. 27 alin. (2) și 28 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, asupra cărora Curtea urmează să se pronunțe.

Potrivit art. 27 alin. (2), „*Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul, dacă desfășoară efectiv aceeași activitate sau aceleași activități ca și debitorul și dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:*

a) *dobândește, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active corporale de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puțin jumătate din valoarea contabilă netă a tuturor activelor corporale ale dobânditorului;*

b) *are raporturi comerciale contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii, alții decât cei de utilități, care, în proporție de cel puțin jumătate, au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul;*

c) *are raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.”*

Dispozițiile art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 prevăd că răspunderea solidară se va stabili pe baza unei decizii emise de organul fiscal, care devine titlu de creanță împotriva persoanei obligate la plată.

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu art. 16 din Constituție referitor la egalitatea în drepturi. De asemenea, sunt invocate și dispozițiile art. 44 alin. (8) din Constituție privind confiscarea averii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 16 din Legea fundamentală referitoare la egalitatea în drepturi, Curtea reține că este neîntemeiată, deoarece instituirea răspunderii solidare a unei persoane juridice alături de debitorul insolvent sau insolubil, în anumite condiții restrictive care au în vedere relațiile juridice strânse între aceste persoane, face parte din procedura generală privind raportul de drept material fiscal. Reglementarea distinctă a drepturilor și obligațiilor părților în raporturile juridice fiscale, în comparație cu reglementarea procedurii generale prevăzute de Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, este o aplicație a dispozițiilor constituționale consfințite la art. 137 alin. (1), potrivit cărora „*Formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege.*” Prin urmare, stabilirea de către legiuitor a unui regim distinct, în favoarea creditorului fiscal, comparativ cu alți creditori ai unor debitori insolubili, nu echivalează cu o inegalitate în drepturi între aceștia. Situațiile diferite în care se află cele două categorii de creditori, necesită reglementări diferite.

În legătură cu critica privind încălcarea prin dispozițiile legale criticate a art. 44 alin. (8) din Constituție privind confiscarea averii, Curtea constată că este neîntemeiată. Pentru obligațiile de plată restante ale debitorului fiscal insolubil sau declarat insolvent, răspunde solidar cu acesta persoana juridică numai în condițiile stabilite de prevederile legale. Rezultă că pentru a se declanșa răspunderea solidară nu este suficientă „simpla legătură de afaceri dintre debitor și persoana juridică”, ci se cere ca persoana juridică să controleze, să fie controlată sau să se afle sub control comun cu debitorul, dacă desfășoară efectiv aceeași activitate sau aceleași activități ca și debitorul și dacă mai este îndeplinită cel puțin una dintre condițiile enumerate la lit. a)—c) ale textului criticat.

Referitor la această procedură, este de observat că, potrivit alin. (3) al art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, termenul „*control*”, menționat de textul legal criticat, are semnificația de majoritate a drepturilor de vot, fie în adunarea generală a asociațiilor unei societăți comerciale ori a unei asociații sau fundații, fie în consiliul de administrație al unei societăți comerciale ori consiliul director al unei asociații sau fundații. Totodată, potrivit art. 17 alin. (1) din ordonanță, „*Subiecte ale raportului juridic fiscal sunt statul, unitățile administrativ-teritoriale, contribuabilul, precum și alte persoane care dobândesc drepturi și obligații în cadrul acestui raport*”, în cazul de față persoana juridică care răspunde în solidar cu debitorul.

De altfel, atragerea răspunderii solidare a persoanei juridice în cazul neachitării obligațiilor fiscale datorită insolubilității debitorului este determinată nu numai de regimul de drept procesual fiscal în cadrul căruia raporturile dintre cele două persoane sunt strâns legale, ci și de necesitatea evitării fraudării legii fiscale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agricola San Giorgio” SRL în Dosarul nr. 1.633/59/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.297

din 2 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 720⁸ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electrofrig Impex” S.R.L. din Bușteni în Dosarul nr. 109/310/2008 al Tribunalului Prahova — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 109/310/2007, **Tribunalul Prahova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 720⁸ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electrofrig Impex” S.R.L. din Bușteni ridicată într-o cauză civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că aplicarea art. 720⁸ din Codul de procedură civilă

„creează două categorii de persoane — justițiabili, aflate în situații comparabile, între care ar exista o diferențiere constând în executarea hotărârilor judecătorești date în primă instanță privind procesele și cererile în materie comercială, față de executarea altor hotărâri, de pildă cele date în materie civilă.” Autorul excepției consideră că acesta este și criteriul pe baza căruia se realizează discriminarea, deși „situația dintre cele două categorii de persoane este analoagă, întrucât vizează execuția vremelnică a hotărârilor judecătorești.” În legătură cu încălcarea art. 44 alin. (2) din Constituție, se susține că „este inacceptabil” ca o hotărârea judecătorească dată în primă instanță să fie executată silit atunci când prin aceasta s-a dispus desființarea unei construcții ce aparține unui comerciant, iar dacă construcția „face parte din sfera proprietății private a altor subiecte de drept până la rămânerea irevocabilă a hotărârii.” Mai arată că, în speță, se aplică cu prioritate prevederile art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, fără a avea în vedere excepțiile instituite de prevederile art. 279 alin. (2) și art. 300 alin. (1) din acesta.

Tribunalul Prahova — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, „întrucât, potrivit art. 44 alin. (2) din Constituție, proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular, iar dispozițiile art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, care prevăd executarea cu celeritate a hotărârilor pronunțate în materie comercială, nu realizează scopul avut în vedere de Constituție privind egalitatea în drepturi.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 80 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005. Art. 720⁸ prevede: „Hotărârile date în primă instanță privind procesele și cererile în materie comercială sunt executorii. Exercițarea apelului nu suspendă de drept executarea.”

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electrofrig Impex” S.R.L. din Bușteni în Dosarul nr. 109/310/2008 al Tribunalului Prahova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof.univ.dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.303

din 2 decembrie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 din Codul de procedură civilă, excepție

Autorul excepției susține că art. 720⁸ din Codul de procedură civilă încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) — „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”, precum și ale art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății private în mod egal de lege, indiferent de proprietar. Se mai invocă și încălcarea art.14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind „Interzicerea discriminării”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 720⁸ din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului de constituționalitate și, prin numeroase decizii, de exemplu, deciziile nr. 676 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007, și nr. 611 din 27 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 2 iulie 2008, pentru argumente similare celor din prezenta cauză și prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție, Curtea Constituțională a respins excepția ridicată.

Cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții.

ridicată de S.C.P.A. „Sfîrîială și Asociații” în Dosarul nr. 5.854/299/2008 al Judecătorei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.921/338/2008 și nr. 1.920/338/2008 ale Judecătorei Zărnești și nr. 5.881/196/2008 al Judecătorei Brăila — Secția civilă, dosare având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate. Cauzele au fost înregistrate la Curtea Constituțională cu nr. 1.649D/2008, nr. 1.650D/2008 și nr. 1.853D/2008, excepțiile fiind ridicate de orașul Râșnov, prin reprezentant legal, și de Banca Transilvania S.A. — Sucursala Brăila.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele menționate au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.853D/2008, nr. 1.650D/2008 și nr. 1.649D/2008 la Dosarul nr. 1.426D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate ca fiind încălcate. Menționează, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 22 aprilie 2008, pronunțată în dosarul nr. 5.854/299/2008, din 2 iulie 2008, pronunțată în dosarele nr. 1.921/338/2008 și nr. 1.920/338/2008, și din 14 iulie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.881/196/2008, **Judecătoria Sectorului 1 București, Judecătoria Zărnești și Judecătoria Brăila — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 din Codul civil.** Excepțiile au fost ridicate de S.C.P.A. „Sfîrșială și Asociații”, de Orașul Râșnov și de Banca Transilvania S.A. — Sucursala Brăila în dosare având ca obiect contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că soluționarea cererii de suspendare în Camera de Consiliu, fără citarea părților, și inexistența căii de atac încalcă în mod flagrant art. 21 și art. 24 din Constituție, deoarece soluționarea procesului se face de către instanță doar pe baza cererii depuse de către contestator și a motivelor formulate de acesta, creditorul neavând posibilitatea să-i contracareze afirmațiile sau să invoce în fața instanței de judecată neregularitățile sau abuzurile instanței de fond. De asemenea, se susține că dispozițiile de lege criticate lipsesc de eficiență dreptul la apărare prevăzut în art. 24 din Constituție, precum și că acestea contravin și prevederilor art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil.

Judecătoria Sectorului 1 București, Judecătoria Zărnești și Judecătoria Brăila — Secția civilă apreciază că prevederile art. 403 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, invocându-se în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 403 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 403 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 71 din Legea nr. 219/2005 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005. Art. 403 are următorul cuprins: *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*

Dacă bunurile urmărite sunt supuse stricăciunii, pieirii sau deprecierei, se va suspenda numai distribuirea prețului.

Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 și 2 instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.

În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.”

Autorii excepției susțin că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la *„Egalitatea în drepturi”*, art. 21 privind *„Accesul liber la justiție”*, art. 24 care consacră dreptul la apărare, art. 125 cu privire la *„Statutul judecătorilor”* și ale art. 129 referitoare la *„Folosirea căilor de atac.”* Se mai invocă și încălcarea art. 6 — *„Dreptul la un proces echitabil”* și art. 13 — *„Dreptul la un recurs efectiv”*, ambele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 403 din Codul de procedură civilă au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 16 și 21 din Constituție. Prin numeroase decizii, de exemplu, Decizia nr. 949 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 3 decembrie 2007, respingând excepția, Curtea a statuat că, întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silită, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție. În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată. De asemenea, prin Decizia nr. 541 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 15 august 2007, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate prevăd posibilitatea ca președintele instanței să dispună, pe calea ordonanței președințiale, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare, care se judecă potrivit regulilor de procedură din dreptul comun. Așadar, suspendarea provizorie se dispune ca o

măsură vremelnică, în scopul păstrării unui drept care s-ar păgubi prin întârziere ori al prevenirii unei pagube iminente care nu s-ar putea repara. Împrejurarea că împotriva încheierii instanței prin care s-a dispus o asemenea suspendare provizorie nu se poate promova nicio cale de atac nu este de natură să înfrângă dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, la folosirea căilor de atac și la înfăptuirea justiției, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice, iar, pe de altă parte, prevederile constituționale nu garantează folosirea tuturor căilor de atac.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 24 din Legea fundamentală, Curtea a reținut, de exemplu, prin Decizia nr. 8 din 10 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 17 februarie 2006, că aceste susțineri sunt neîntemeiate, având în vedere, pe de-o parte, urgența care impune suspendarea provizorie a

executării silite — urgență care nu îngăduie întârzieri generate de exercitarea vreunei căi de atac împotriva încheierii instanței —, iar, pe de altă parte, faptul că măsura provizorie dispusă de președintele instanței nu îl prejudiciază pe creditor în valorificarea pretențiilor sale, acesta beneficiind de toate drepturile și garanțiile procedurale, fiind apărat prin instituirea unei cauțiuni de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 5 milioane lei pentru cererile neevaluabile în bani, cauțiune menită să acopere eventualele daune cauzate acestuia prin suspendarea provizorie a executării silite.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru argumentele înfățișate, Curtea nu poate reține nici încălcarea art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 403 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de S.C.P.A. „Sfârâială și Asociații”, de Orașul Râșnov, precum și de Banca Transilvania S.A. — Sucursala Brăila în dosarele nr. 5.854/299/2008 al Judecătoriei Sectorului 1 București, nr. 1.921/338/2008 și nr. 1.920/338/2008 ale Judecătoriei Zărnești, precum și nr. 5.881/196/2008 al Judecătoriei Brăila — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.314

din 2 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.752/245/2008, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Petru Iftode în cauza ce are ca obiect judecarea contestației la executare formulate de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 131 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 este neconstituțional în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2), precum și art. 124 alin. (2) din Constituție. Totodată, sunt invocate în susținerea excepției și prevederile

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Petru Iftode în Dosarul nr. 5.752/245/2008 al Judecătoriei Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Se arată că dispozițiile legale criticate creează, în favoarea autorităților de stat, o poziție privilegiată în raport cu cetățenii, prin aceea că beneficiază de termene de prescripție de 5 ani pentru recuperarea creanțelor.

Judecătoria Iași consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Termenul de prescripție prevăzut de lege se aplică, fără nicio discriminare, tuturor celor aflați în ipoteza prevăzută de norma legală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că acestea respectă exigențele art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție privind ocrotirea unor interese naționale, de ordin general, ce se sprijină pe contribuțiile cetățenilor, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice și, totodată, justifică poziția privilegiată a statului în raport cu celelalte subiecte de drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 131 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările ulterioare.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 131 alin. (1): „*Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept*”;

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu următoarele dispoziții constituționale: art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și art. 124 alin. (2) privind imparțialitatea justiției. Totodată, sunt

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Petru Iftode în Dosarul nr. 5.752/245/2008 al Judecătoria Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

invocate și prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Referitor la critica prevederilor art. 131 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 prin invocarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Aspectul tratamentului diferențiat de care beneficiază statul în raport cu contribuabilii în ceea ce privește satisfacerea creanțelor a fost analizată și cu alte prilejuri. Astfel, prin Decizia nr. 283 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 10 iunie 2008, Decizia nr. 513 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 26 iunie 2008, sau Decizia nr. 978 din 30 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008, Curtea a statuat că, în cadrul raporturilor juridice dintre stat, în calitate de creditor, și contribuabil, în calitate de debitor al obligației fiscale, cele două părți nu se situează pe poziții de egalitate, între ele existând o legătură de subordonare în favoarea statului, pe baza unui regim de drept public, și, prin urmare, nu poate fi vorba de încălcarea principiului egalității în fața legilor prevăzut de art. 16 din Constituție.

Prin aceleași decizii, Curtea a mai reținut că existența unei obligații exprese a fiecărui cetățean de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice, prevăzută la art. 56 alin. (1) din Constituție, și a unei obligații a statului de a proteja interesele naționale în activitatea financiară, conform art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, este justificată de necesitatea asigurării certitudinii în constituirea ritmică a resurselor financiare ale statului. Astfel, este în afară de orice îndoială că încasarea impozitelor și taxelor constituie sursa principală de venituri a statului, fiind una dintre expresiile cele mai evidente ale apărării intereselor naționale pe plan financiar. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile sale față de cetățeni și agenții economici, care au fost stabilite în art. 135 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței, față de cele arătate, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește invocarea, în susținerea excepției de neconstituționalitate, a dispozițiilor art. 124 alin. (2) din Constituție, Curtea reține, de asemenea, că aceasta este neîntemeiată. Stabilirea de către legiuitor a unor norme procedurale derogatorii de la regulile generale, determinate de anumite situații speciale, justificate obiectiv, este în acord cu imparțialitatea și egalitatea justiției pentru toți.

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.344

din 9 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Simona Ricu — procuror
 Mihaela Ionescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Ionel Tebuie în Dosarul nr. 2.731/108/2008 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, din oficiu în dosarele nr. 1.666/90/2008, nr. 1.943/90/2008, nr. 1.992/90/2008, nr. 2.115/90/2008, nr. 2.116/90/2008, nr. 2.033/90/2008, nr. 2.034/90/2008 și nr. 2.853/90/2008 ale Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ fiscal, din oficiu în dosarele nr. 1.866/98/2008 (nr. în format vechi 1.351/2008) și nr. 2.008/98/2008 (nr. în format vechi 1.435/2008) ale Tribunalului Ialomița — Secția civilă, de Societatea Comercială „Adriana Distribution” — S.R.L., din județul Timiș, în Dosarul nr. 3.209/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ, de Raul Flavius Tătar în Dosarul nr. 2.562/108/2008 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, din oficiu în dosarele nr. 1.262/108/2008, nr. 2.589/108/2008, nr. 2.668/108/2008, nr. 3.253/108/2008, nr. 3.113/108/2008 și nr. 2.757/108/2008 ale Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei. În acest sens, arată că domnul Claudiu Ștefan, parte în Dosarul nr. 2.053D/2008, Administrația Finanțelor Publice Lugoj și Trezoreria Municipiului Lugoj, părți în Dosarul nr. 2.151D/2008, au comunicat la dosar adrese prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Totodată, referă și cu privire la adresele comunicate în dosarele nr. 2.056D/2008 și nr. 2.057D/2008 de către părțile Cătălin Eugen Răducu, respectiv Valentin Petre Cotoi, prin care se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate ridicate de către instanța de judecată, din oficiu, în dosarele menționate.

Din oficiu, Curtea pune în dezbatere problema conexării dosarelor nr. 1.989D/2008, nr. 2.051D/2008, nr. 2.052D/2008, nr. 2.053D/2008, nr. 2.054D/2008, nr. 2.055D/2008, nr. 2.056D/2008, nr. 2.057D/2008, nr. 2.058D/2008, nr. 2.059D/2008, nr. 2.060D/2008, nr. 2.151D/2008, nr. 2.154D/2008, nr. 2.155D/2008, nr. 2.156D/2008, nr. 2.157D/2008, nr. 2.158D/2008, nr. 2.159D/2008 și nr. 2.160D/2008, înregistrate pe rolul său, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 2.051D/2008, nr. 2.052D/2008, nr. 2.053D/2008, nr. 2.054D/2008, nr. 2.055D/2008, nr. 2.056D/2008, nr. 2.057D/2008, nr. 2.058D/2008, nr. 2.059D/2008, nr. 2.060D/2008, nr. 2.151D/2008, nr. 2.154D/2008, nr. 2.155D/2008, nr. 2.156D/2008, nr. 2.157D/2008, nr. 2.158D/2008, nr. 2.159D/2008 și nr. 2.160D/2008 la Dosarul nr. 1.989D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind inadmisibilă, deoarece critica privește aspecte de aplicare și interpretare a textului de lege criticat care excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 septembrie 2008 și 15 octombrie 2008, pronunțate în dosarele nr. 2.731/108/2008, nr. 1.262/108/2008, nr. 2.562/108/2008, nr. 2.589/108/2008, nr. 2.668/108/2008, nr. 3.253/108/2008, nr. 3.113/108/2008 și nr. 2.757/108/2008, **Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de Ionel Tebuie, de Raul Flavius Tătar și de instanță, din oficiu, în cauze de contencios administrativ privind cereri pentru anulare act administrativ și restituirea taxei de primă înmatriculare.

Prin încheierile din 23 septembrie 2008 și 7 octombrie 2008, pronunțate în dosarele nr. 1.666/90/2008, nr. 1.943/90/2008, nr. 1.992/90/2008, nr. 2.115/90/2008, nr. 2.116/90/2008, nr. 2.033/90/2008, nr. 2.034/90/2008 și nr. 2.853/90/2008, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată din oficiu în cauze de contencios administrativ privind cereri pentru anulare act administrativ și restituirea taxei de primă înmatriculare.

Prin încheierile din 13 octombrie 2008, pronunțate în dosarele nr. 1.866/98/2008 (nr. în format vechi 1.351/2008) și nr. 2.008/98/2008 (nr. în format vechi 1.435/2008), **Tribunalul Ialomița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată din oficiu în cauze de contencios administrativ privind cereri pentru anulare act administrativ și restituirea taxei de primă înmatriculare.

Prin Încheierea din 22 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.209/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Adriana Distribution” — S.R.L. din județul Timiș într-o cauză având ca obiect o cerere de restituire a taxei de primă înmatriculare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât se aplică și autovehiculelor a căror primă înmatriculare s-a făcut anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008. Arată că încasarea taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule s-a făcut fără temei legal, în perioada 1 ianuarie 2007 — 30 iunie 2008, deoarece prevederile art. 214¹—214³ din Codul fiscal erau contrare normelor de drept comunitar, principiul rangului prioritar al dreptului comunitar asigurând prevalența acestuia din urmă. Astfel, statul român nu este îndreptățit să păstreze sumele încasate cu titlu de taxă specială pentru autoturisme și nici nu este posibilă o compensare între sumele deja achitate și cele ipotetic datorate, deoarece o normă juridică nu poate fi aplicată retroactiv. Sumele încasate, începând cu data de 1 ianuarie 2007, cu încălcarea dreptului comunitar trebuie restituite, actualizate cu 0,1% pentru fiecare zi în care s-au aflat la dispoziția statului.

Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 nu corespunde exigențelor principiului constituțional al neretroactivității legii, deoarece, pe de o parte, dispune restituirea unei taxe încasate anterior intrării ei în vigoare, iar pe de altă parte, instituie taxa pe poluare pentru autovehiculele înmatriculate în perioada 1 ianuarie 2007 — 30 iunie 2008, perioadă anterioară intrării în vigoare a acestui act normativ.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că prevederile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. În acest sens, arată că prevederile criticate dau naștere unor raporturi juridice noi, ce conțin dreptul contribuabilului la restituirea unei sume de bani cu titlu de diferență între cuantumul taxei de primă înmatriculare și taxa pe poluare, precum și obligația corelativă a organelor financiare de a proceda la achitarea acestei sume.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt neconstituționale. În acest sens, arată că acestea dispun pentru trecut, instituind o compensare între taxa de primă înmatriculare deja plătită și taxa pe poluare care a fost ulterior introdusă, astfel încât se aduce atingere principiului constituțional al neretroactivității legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate,

raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, care au următorul conținut: *„Taxa rezultată ca diferență între suma achitată de contribuabil în perioada 1 ianuarie 2007 — 30 iunie 2008, cu titlu de taxă specială pentru autoturisme și autovehicule, și cuantumul rezultat din aplicarea prezentelor prevederi privind taxa pe poluare pentru autovehicule se restituie pe baza procedurii stabilite în normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență.”*

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii și ale art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin art. I din Legea nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 1 august 2006, s-a introdus în Codul fiscal capitolul II¹ „Taxe speciale pentru autoturisme și autovehicule”, cu articolele 214¹—214³. Prin art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, ordonanță ce a intrat în vigoare la 1 iulie 2008, dispozițiile art. 214¹—214³ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost abrogate în mod expres. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 stabilește cadrul legal pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, în scopul asigurării protecției mediului, pentru îmbunătățirea calității aerului și pentru încadrarea în valorile-limită prevăzute de legislația comunitară în acest domeniu. Textul de lege criticat reglementează posibilitatea de restituire a diferenței rezultate în urma compensării sumei achitate de contribuabil în perioada 1 ianuarie 2007 — 30 iulie 2008, cu titlu de taxă specială pentru autoturisme și autovehicule, cu suma reprezentând taxa pe poluare pentru autovehicule conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008.

Analizând motivarea de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta relevă aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii de instanțele de judecată, fiind vorba de stingerea a două obligații fiscale, prin compensare, problemă ce nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea acesteia, asigură controlul de constituționalitate prin raportare la prevederile Legii fundamentale.

De altfel, instanțelor judecătorești le revine sarcina de aplicare directă a legislației comunitare atunci când legislația națională este în contradicție cu aceasta.

Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că nu intră în atribuțiile sale cenzurarea aplicării legii de instanțele de judecată, controlul judecătoresc realizându-se, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „... prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”.

În consecință, prevederile legale criticate nu pot fi supuse controlului de constituționalitate, sub aspectele invocate, excepția fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Ionel Tebuie în Dosarul nr. 2.731/108/2008 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, din oficiu în dosarele nr. 1.666/90/2008, nr. 1.943/90/2008, nr. 1.992/90/2008, nr. 2.115/90/2008, nr. 2.116/90/2008, nr. 2.033/90/2008, nr. 2.034/90/2008 și nr. 2.853/90/2008 ale Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ fiscal, din oficiu în dosarele nr. 1.866/98/2008 (nr. în format vechi 1.351/2008) și nr. 2.008/98/2008 (nr. în format vechi 1.435/2008) ale Tribunalului Ialomița — Secția civilă, de Societatea Comercială „Adriana Distribuție” — S.R.L., din județul Timiș, în Dosarul nr. 3.209/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ, de Raul Flavius Tătar în Dosarul nr. 2.562/108/2008 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, din oficiu în dosarele nr. 1.262/108/2008, nr. 2.589/108/2008, nr. 2.668/108/2008, nr. 3.253/108/2008, nr. 3.113/108/2008 și nr. 2.757/108/2008 ale Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.348

din 9 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68 alin. (2) și (3) și art. 69 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 68 alin. (2) și (3) și art. 69 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Veronica Motoc și Petrică Motoc în Dosarul nr. 29.695/3/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal răspunde, personal și asistat de avocatul Florin Constantin Durgheu, autorul excepției Petrică Motoc. De asemenea, avocatul Florin Constantin Durgheu răspunde și pentru autorul excepției Veronica Motoc, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Totodată, pentru partea Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului — Sector 6 București răspunde consilierul juridic Adriana Arapu, cu delegație la dosar, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul autorilor excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele cuprinse în notele scrise depuse la dosarul cauzei. Subliniază că prin motivele de neconstituționalitate invocate nu solicită reformularea de către Curtea Constituțională a textelor de lege criticate. Totodată, în temeiul art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale solicită extinderea controlului de constituționalitate și la prevederile art. 61 alin. (2) din Legea nr. 272/2004, considerând că, în mod necesar și evident, acestea nu pot fi disociate de prevederile menționate în sesizare. Face referire și la alte aspecte care privesc situația de fapt în dosarul instanței de judecată.

Consilierul juridic al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului — Sector 6 București solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. În acest sens face referire la diverse aspecte care privesc situația de fapt în dosarul instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, deoarece autorii excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci doresc completarea textelor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 29.695/3/2008, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68 alin. (2) și (3) și art. 69 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului.** Excepția a fost ridicată de Veronica Motoc și Petrică Motoc într-o cauză civilă având ca obiect plasamentul unui copil minor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât restrâng sfera persoanelor care au calitate procesuală într-o cerere de plasament, nelăsând astfel persoanelor care doresc plasamentul unui copil nicio cale de urmat, ca procedură ce precedă adopția.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea constituie norme prin care legiuitorul stabilește subiectele de sezină care pot acționa în vederea apărării interesului copilului, conforme cu dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție. Apreciază că dispozițiile constituționale ale art. 11 alin. (2) și art. 20 alin. (2) nu sunt incidente în prezenta cauză. Totodată, consideră că excepția de neconstituționalitate invocată vizează completarea legii, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, susținerile părților prezente, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68 alin. (2) și (3) și art. 69 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Veronica Motoc și Petrică Motoc în Dosarul nr. 29.695/3/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 68 alin. (2) și (3) și art. 69 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004, care au următorul conținut:

— Art. 68: „(2) În cazul în care împrejurările prevăzute la alin. (1) s-au modificat, direcția generală de asistență socială și protecția copilului este obligată să sesizeze de îndată comisia pentru protecția copilului sau, după caz, instanța judecătorească, în vederea modificării sau, după caz, a încetării măsurii.

(3) Dreptul de sesizare prevăzut la alin. (2) îl au, de asemenea, părinții sau alt reprezentant legal al copilului, precum și copilul.”;

— Art. 69: „(3) În situația în care se constată, pe baza raportului întocmit potrivit alin. (2), necesitatea modificării sau, după caz, a încetării măsurii, direcția generală de asistență socială și protecția copilului este obligată să sesizeze de îndată comisia pentru protecția copilului sau, după caz, instanța judecătorească.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 11 alin. (2), potrivit căruia tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern, ale art. 20 alin. (2) relative la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prin critica de neconstituționalitate se are în vedere completarea textelor de lege criticate, soluția legislativă în cauză nemulțumindu-i pe autorii excepției din prisma a ceea ce nu cuprinde. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. În consecință, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, neintrând în competența Curții Constituționale modificarea actului supus controlului său în sensul dorit de autorii excepției.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.350

din 9 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (3) din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (3) din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție invocată de George Nicanor Ene în Dosarul nr. 36.752/3/2006 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, mandatarul Dragoș Marian Ene, cu procură depusă la dosar, iar pentru părțile Oficiul Român pentru Adopții și Denisa-Mariana Hodărnescu, răspund consilierul juridic Raluca Alexandra Băloiu, respectiv avocatul Constantin Ianculescu, având împuterniciri depuse la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei. În acest sens, arată că la dosar a fost comunicată o adresă prin care partea Primăria Sectorului 2 București solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul autorului excepției solicită Curții Constituționale retrimiteră dosarului de fond către Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, pentru a se sesiza în mod corect Curtea cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (1) din Legea nr. 273/2004.

Avocatul Constantin Ianculescu arată Curții faptul că reprezentantul autorului excepției nu are studii juridice, astfel încât acesta nu poate pune concluzii pe fond în fața acesteia.

Curtea, având în vedere faptul că la dosar nu au fost depuse documente din care să rezulte că reprezentantul autorului are studii juridice, solicită acestuia să depună concluzii scrise cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Reprezentantul autorului excepției depune concluzii scrise cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (1) din Legea nr. 273/2004.

Avocatul Constantin Ianculescu solicită Curții să se pronunțe atât cu privire la prevederile alin. (1) al art. 63 din Legea nr. 273/2004, cât și cu privire la prevederile alin. (3) al aceluiași articol. Totodată, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât aceasta nu este motivată de către autor.

Consilierul juridic al Oficiului Român pentru Adopții solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, menționând că prin Decizia nr. 369/2008 Curtea s-a pronunțat cu privire la prevederile art. 63 alin. (3) din Legea nr. 273/2004, constatând că acestea sunt neconstituționale.

Reprezentantul Ministerului Public arată că prin Încheierea din data de 9 octombrie 2008 instanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (3) din Legea nr. 273/2004, astfel încât

aceste prevederi fac obiect al criticii de neconstituționalitate. Totodată, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât prin Decizia nr. 369/2008 Curtea a declarat neconstituțional textul de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 36.752/3/2006, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (3) din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției.** Excepția a fost invocată de George Nicanor Ene într-o cauză civilă privind constatarea nulității absolute a adopției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, critica de neconstituționalitate atât prin argumente care privesc situația de fapt în dosarul instanței de judecată, cât și prin aspecte străine obiectului cauzei.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât textul de lege criticat a fost abrogat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare a Curții, îl constituie dispozițiile art. 63 alin. (3) din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004, cu următorul conținut: „*Judecarea cererilor de încredințare a copilului în vederea adopției interne, precum și a celor de încuviințare a adopției se face cu citarea direcției în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului, a direcției în a cărei rază teritorială domiciliază adoptatorul sau familia adoptatoare și a persoanei sau familiei adoptatoare.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), (4) și (5), ale art. 2 alin. (2), ale art. 4 alin. (2), ale art. 8, 11, 15, 21, 30, 36, 38, 44, 52, 53, ale art. 54 alin. (2), ale art. 57, 69, ale art. 82 alin. (2), ale art. 125, ale art. 126 alin. (1), ale art. 127, ale art. 134 alin. (2), ale art. 136, 142, 146, 147 și 148.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, anterior sesizării, prevederile art. 63 alin. (3) din Legea nr. 273/2004 au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 5 septembrie 2008, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din

20 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, prin care s-a constatat neconstituționalitatea acestor prevederi.

Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „[...] decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”. Așa fiind, având în vedere că prevederile de lege criticate nu mai sunt în vigoare, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), al art. 29 și al art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (3) din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție invocată de George Nicanor Ene în Dosarul nr. 36.752/3/2006 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. 8

din 21 ianuarie 2008

Dosar nr. 48/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție s-a întrunit la data de 5 noiembrie 2007 în vederea examinării recursului în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la incidența cauzelor de nepedepsire sau reducere a pedepselor, prevăzute de art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în ipoteza situațiilor tranzitorii generate de săvârșirea faptelor sub imperiul legii vechi în materie (Legea nr. 87/1994) și judecarea acestora după intrarea în vigoare a legii noi.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, fiind prezenți 89 de judecători din totalul de 114 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Tiberiu Mihail Nițu, prim-adjunct al procurorului general.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând admiterea acestuia în sensul de a se stabili că poate beneficia de cauzele de impunitate sau de reducerea pedepsei prevăzute de art. 10 din Legea nr. 241/2005 numai inculpatul aflat în situația în care, prin aplicarea art. 13 din Codul penal, a fost judecat pentru o infracțiune de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 din Legea nr. 241/2005.

Fiind nevoie de timp mai îndelungat, în vederea deliberării, s-a amânat pronunțarea pentru astăzi, 21 ianuarie 2008, când

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești s-a constatat că nu există practică unitară în legătură cu incidența cauzelor de nepedepsire sau reducere a pedepselor, prevăzute de art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea

evaziunii fiscale, în cazul situațiilor tranzitorii generate de săvârșirea faptelor sub imperiul legii vechi în această materie (Legea nr. 87/1994) și judecate după intrarea în vigoare a legii noi.

Astfel, unele instanțe au considerat că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 sunt aplicabile și infracțiunilor prevăzute de

Legea nr. 87/1994, cu modificările ulterioare, prin combinarea dispozițiilor mai favorabile din cele două legi succesive.

Aceste instanțe și-au fundamentat soluția pe dispozițiile art. 13 din Codul penal, potrivit cărora „în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea cea mai favorabilă”, precum și pe prevederile art. 10 din Legea nr. 241/2005, conform căreia „în cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate”.

Alte instanțe, dimpotrivă, au statuat că, în astfel de situații, inculpatul beneficiază de aceste cauze de impunitate sau de reducere a pedepsei numai în cazul în care, prin aplicarea art. 13 din Codul penal, este judecat pentru o infracțiune de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 din Legea nr. 241/2005.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Într-adevăr, în conformitate cu principiul activității legii penale, în art. 10 din Codul penal se prevede: „legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare.”

Din această formulare dată principiului enunțat rezultă că pentru toate infracțiunile se aplică legea în vigoare în timpul săvârșirii lor.

Există însă cazuri când anumite infracțiuni săvârșite sub legea veche sunt judecate sub imperiul legii noi.

Astfel de cazuri, de succesiune a legilor penale, generează situații tranzitorii ce impun o derogare firească de la principiul activității legii penale.

Ca urmare, pentru asemenea situații, trebuie să se recurgă la principiul subsidiar al aplicării legii penale mai favorabile.

Or, acest principiu impune aplicarea „legii” mai favorabile în ansamblu și nu doar aplicarea unora dintre „dispozițiile mai favorabile” ale acelei legi.

Ca atare, în raport cu principiul menționat, nu se poate recurge la combinarea unei dispoziții mai favorabile dintr-o lege cu dispoziții din altă lege, fiindcă în acest fel s-ar ajunge, pe cale judecătorească, la crearea unei a treia legi, ceea ce nu ar fi îngăduit.

De aceea, în art. 13 din Codul penal este folosită expresia „legea mai favorabilă” și nu dispozițiile mai favorabile ale unei legi.

Pe lângă aceste reglementări de principiu, mai trebuie avute în vedere și particularitățile dispozițiilor Legii nr. 87/1994 și ale Legii nr. 241/2005.

Sub acest aspect este de observat că prin art. 16 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale au fost abrogate expres atât Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, cât și art. 280 din Legea nr. 53/2001 — Codul muncii.

Or, această abrogare nu este identică cu dezincriminarea cel puțin nu în totalitate întrucât unele fapte în discuție au fost menținute ca infracțiuni. Prin urmare, în materia enunțată există o continuitate a incriminării, fiind efectuată doar o schimbare a sediului acesteia.

Spre deosebire de Legea nr. 87/1994, prin noua Lege nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale a fost lărgită sfera expresiei „contribuabil”, extinzându-se totodată și aria faptelor incriminate ca „infracțiuni de evaziune fiscală” sau ca „infracțiuni aflate în legătură cu acestea”.

Este adevărat că, preluând majoritatea infracțiunilor prevăzute în legea anterioară, care se regăsesc în art. 4, art. 7 alin. (1) și (2), art. 9 alin. (1) lit. a), b), c), d), e) și f) din Legea nr. 241/2005, această nouă lege nu a mai preluat și faptele prevăzute în art. 10, art. 11 lit. a), art. 11 lit. b) teza I și a III-a și

în art. 12 lit. a) din Legea nr. 87/1994, care au fost astfel dezincriminate.

Mai mult, prin noua lege pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale (nr. 241/2005) au fost instituite noi infracțiuni, una fiind de evaziune fiscală [prevăzută la art. 9 alin. (1) lit. g)], iar trei având legătură cu infracțiunile de evaziune fiscală (prevăzute în art. 3, 5 și 8).

În fine, tot prin această nouă lege a fost preluată infracțiunea de *stopaj la sursă*, de la art. 280 din Legea nr. 53/2003, fiind inclusă în categoria infracțiunilor având legătură cu infracțiunile de evaziune fiscală (art. 6).

Este semnificativ că dispozițiile Legii nr. 241/2005 referitoare la incriminarea faptelor de evaziune fiscală și a celor având legătură cu evaziunea fiscală nu conțin alte reglementări de detaliu privind cauzele de nepedepsire și de reducere a pedepselor decât cele cuprinse în art. 10 din această lege.

Or, prin textele de lege arătate se prevede că „în cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei «prevăzute de lege» pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate”, iar „dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă”, și, în fine, „dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar”.

Așa cum rezultă din reglementarea menționată, cauzele de nepedepsire și cele de reducere a pedepselor la care se referă art. 10 din Legea nr. 241/2005 sunt aplicabile numai „în cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege”, iar nu și de o altă lege.

O atare formulare limitativă este menită ca, în raport cu principiile de drept penal unanim acceptate, să fie restrânsă incidența cauzelor de nepedepsire sau de reducere a pedepselor numai la infracțiunile de evaziune fiscală prevăzute de art. 9 din Legea nr. 241/2005, fiind excluse orice alte infracțiuni de la beneficiul reglementat prin art. 10 din această lege.

A considera altfel, ar însemna ca, după caz, fie să se depășească limitele interpretării corecte impuse de conținutul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, prin care se stabilește că dispozițiile sale sunt aplicabile numai „în cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege”, fie să se încalce prevederile art. 13 alin. 1 din Codul penal, referitoare la legea penală mai favorabilă, prin care se instituie principiul potrivit căruia „în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea cea mai favorabilă”, adică în ansamblul ei, iar nu doar anumite dispoziții mai favorabile rezultate din combinarea prevederilor mai multor legi succesive.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu referire la art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că, în cazul faptelor săvârșite sub imperiul Legii nr. 87/1994 și al judecării lor după intrarea în vigoare a Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, pot beneficia de cauzele de impunitate sau de reducere a pedepsei reglementate de art. 10 din această lege numai cei în sarcina cărora s-a reținut, prin aplicarea art. 13 din Codul penal, săvârșirea unei infracțiuni fiscale prevăzute de art. 9 din Legea nr. 241/2005.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și stabilesc:

În cazul faptelor săvârșite sub imperiul Legii nr. 87/1994 și al judecării lor după intrarea în vigoare a Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, pot beneficia de cauzele de impunitate sau de reducere a pedepsei reglementate de art. 10 din această lege numai cei în sarcina cărora s-a reținut, prin aplicarea art. 13 din Codul penal, săvârșirea unei infracțiuni fiscale prevăzute de art. 9 din Legea nr. 241/2005.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 21 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. 12**din 18 februarie 2008**

Dosar nr. 71/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-au întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, privind consecințele modificării (în sensul majorării) prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, în cazul infracțiunilor ce aduc atingere fondului forestier.

Secțiunile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 87 de judecători din totalul de 114 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Tiberiu Mihail Nițu, prim-adjunct al procurorului general.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru a fi admis în sensul de a se stabili că modificarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior intervenită după comiterea faptei conduce, în privința infracțiunilor ce aduc atingere fondului forestier, la lipsa unuia dintre elementele constitutive ale infracțiunii, ceea ce atrage achitarea inculpaților în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a), raportat la art. 10 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală.

SECȚIILE UNITE,
deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la consecințele modificării (în sensul majorării) prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, intervenită după comiterea faptei, în cazul infracțiunilor ce aduc atingere fondului forestier.

Astfel, unele instanțe, sesizate cu judecarea de fapte săvârșite înainte de majorarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, au dispus achitarea inculpaților, în baza art. 11 pct. 2 lit. a), raportat la art. 10 alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, considerând că, în raport de majorarea prețului mediu al metrului cub de masă lemnoasă pe picior, dacă

valoarea pagubei nu mai depășește de 5 ori prețul mediu al metrului cub de masă lemnoasă, faptele constituie doar contravenții la regimul silvic.

Într-un alt punct de vedere s-a apreciat că și în astfel de cazuri se impune condamnarea inculpaților, motivându-se că prețul mediu nu poate fi considerat element constitutiv al infracțiunii, ci doar criteriu pentru determinarea valorii pagubei de care depinde incriminarea, astfel că incidența sa trebuie raportată la momentul în care fapta s-a consumat.

În fine, alte instanțe au dispus achitarea inculpaților, în baza art. 11 pct. 2 lit. a), raportat la art. 10 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală, considerând că valoarea pagubei face parte din latura obiectivă a infracțiunii, iar în condițiile în care o atare

cerință nu este îndeplinită, faptei îi lipsește unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legale incidente în materia ce face obiectul recursului în interesul legii.

Potrivit art. 97 alin. 1 din Codul silvic, adoptat prin Legea nr. 26/1996, în vigoare la data formulării recursului în anulare, constituia infracțiune „tăierea sau scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național sau de pe terenurile cu vegetație forestieră prevăzute la art. 6, dacă valoarea pagubei este de peste 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior sau dacă valoarea pagubei este sub această limită, dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de 2 ani”, prin alin. 2 și 3 ale aceluiași articol reglementându-se agravarea pedepsei în cazul când paguba este în valoare de peste 20 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior și, respectiv, în cazul când valoarea pagubei depășește de peste 50 de ori prețul mediu al aceleiași unități de masă lemnoasă pe picior.

Corelativ, prin art. 108 alin. 1 din actualul Cod silvic, intrat în vigoare la data de 27 martie 2008, se prevede că „tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se sancționează după cum urmează:

a) cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data constatării faptei;

b) cu închisoare de la 6 luni la 4 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este mai mică decât limita prevăzută la lit. a), dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a prejudiciului depășește limita prevăzută la lit. a);

c) cu închisoare de la 2 ani la 6 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 20 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data constatării faptei;

d) cu închisoare de la 4 ani la 16 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data constatării faptei”.

Analiza comparativă a celor două reglementări succesive relevă că spre deosebire de actualul Cod silvic, ale cărui dispoziții se referă în mod explicit la evaluarea prejudiciului în raport cu „prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data constatării faptei”, dispozițiile corespunzătoare ale art. 97, 98, 102 și 104 din Codul silvic anterior nu conțineau o astfel de precizare, ci condiționau doar în mod generic încadrarea juridică a faptei de valoarea pagubei determinată pe baza prețului mediu al aceleiași unități de masă lemnoasă, fără specificarea momentului ce trebuie avut în vedere la stabilirea prețului.

Ca urmare, pentru faptele săvârșite anterior intrării în vigoare a actualului Cod silvic, determinarea valorii pagubei produse nu poate avea loc decât în conformitate cu principiul privind aplicarea legii penale mai favorabile, care impune să se ia în considerare, la incriminarea faptei, prețul pe unitatea de masă lemnoasă pe picior cel mai avantajos pentru făptuitor.

De aceea, într-o asemenea ipoteză, atunci când, de la săvârșirea faptei până la judecarea definitivă a cauzei, au

intervenit una sau mai multe dispoziții cu caracter normativ, prin care s-a modificat criteriul de stabilire a valorii pagubei ce determină, prin quantumul ei, fie incriminarea faptei, fie agravarea încadrării juridice, se impune ca în astfel de situații, în conformitate cu dispozițiile art. 13 din Codul penal, să se aplice legea cea mai favorabilă.

Așadar, în cazul infracțiunilor ce aduc atingere fondului forestier, majorarea ulterioară a prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior atrage raportarea quantumului valorii pagubei produse prin fapta săvârșită anterior la noua limită valorică devenită criteriu de incriminare.

Cum numai o anumită valoare a pagubei produse poate atribui unei fapte îndreptate împotriva fondului forestier caracterul de infracțiune, este evident că neatingerea quantumului acelei valori, ce constituie condiția pentru ca incriminarea să devină operantă, determină lipsa unei trăsături esențiale specifice laturii obiective a unor asemenea infracțiuni, respectiv neîntrunirea criteriului valoric necesar.

Ca atare, din moment ce intervenirea majorării prețului unității de masă lemnoasă pe picior, ulterior comiterii faptei, conduce la un quantum superior, mai mare, al pagubei ce este susceptibilă să atribuie faptei caracter de infracțiune în sensul reglementat prin dispozițiile din Codul silvic la care s-a făcut referire, se impune ca, în astfel de cauze, examinarea elementelor constitutive ale infracțiunii, sub aspectul laturii obiective, să fie realizată în raport cu noul criteriu valoric privind prejudiciul, iar în cazul neîndeplinirii acestuia să se constate lipsa unuia dintre elementele constitutive ale infracțiunii, ceea ce atrage incidența dispozițiilor de achitare cuprinse în art. 11 pct. 2 lit. a), cu referire la art. 10 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală.

În această privință, este de observat că majorarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă, intervenită ulterior comiterii faptei, nu atrage incidența dispozițiilor art. 10 alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, prin care este reglementat cazul când „fapta nu este prevăzută de legea penală”, întrucât modificarea quantumului pagubei ce imprimă faptei caracter penal, prin majorarea criteriului de calcul, nu echivalează cu o dezincriminare cât timp faptele respective sunt considerate în continuare infracțiuni, reglementate prin norme speciale din Codul silvic, ci constituie doar o dispoziție legală mai favorabilă, a cărei aplicare, implicând o restrângere a conținutului laturii obiective a infracțiunilor ce aduc atingere fondului forestier, datorită măririi valorii pagubei ce imprimă faptei caracter infracțional, impune constatarea neîntrunirii elementelor constitutive ale vreunei infracțiuni în astfel de cazuri.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că modificarea, în sensul majorării prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, intervenită ulterior comiterii faptei, conduce, în cazul infracțiunilor ce aduc atingere fondului forestier, la lipsa unuia dintre elementele constitutive ale infracțiunii, ceea ce atrage incidența dispozițiilor art. 10 lit. d) din Codul de procedură penală.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Modificarea, în sensul majorării prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, intervenită ulterior comiterii faptei, conduce, în cazul infracțiunilor ce aduc atingere fondului forestier, la lipsa unuia dintre elementele constitutive ale infracțiunii, ceea ce atrage incidența dispozițiilor art. 10 lit. d) din Codul de procedură penală.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 18 februarie 2008.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. 15
din 18 februarie 2008

Dosar nr. 70/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-au întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 121 alin. 1 din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, raportate la prevederile art. 336 alin. 5 din același cod, referitoare la soluționarea cererilor formulate în procedurile necontencioase”.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 87 de judecători din totalul de 114 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, solicitând admiterea acestuia în sensul de a se decide că cererile necontencioase vor fi soluționate în ședință publică, respectându-se regula de drept comun, potrivit căreia în procesul civil cererile se soluționează în ședință publică, în afară de cazurile în care legea dispune altfel, așa cum stipulează dispozițiile art. 121 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 121 alin. 1 din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, raportate la prevederile art. 336 alin. 5 din același cod, referitoare la soluționarea cererilor formulate în procedurile necontencioase”.

Astfel, unele instanțe de judecată au procedat la soluționarea cererilor necontencioase în camera de consiliu, avându-se în vedere natura lor specifică, respectiv faptul că prin intermediul acestora nu se urmărește stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană.

Alte instanțe, dimpotrivă, au apreciat că în lipsa unei prevederi exprese a legii, cererile necontencioase vor fi soluționate în ședință publică, respectându-se regula de drept comun, potrivit căreia în procesul civil cererile se soluționează în ședință publică, în afară de cazurile în care legea dispune altfel, așa cum se arată în dispozițiile art. 121 din Codul de procedură civilă.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Rolul primordial al judecătorului este acela de a tranșa cu putere de lucru judecat litigiile care îi sunt supuse spre soluționare.

Totuși activitatea judecătorului nu se încadrează, în toate situațiile, în limitele impuse de necesitatea elaborării unei decizii judiciare.

Adeseori cetățenii se adresează instanțelor judecătorești și pentru soluționarea unor cereri prin care nu se urmărește stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană.

Cartea a III-a a Codului de procedură civilă este consacrată „dispozițiilor generale privitoare la procedurile necontencioase”, referindu-se tocmai la cererile pentru dezlegarea cărora este nevoie de mijlocirea instanței, fără însă să se urmărească stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană.

Legea reglementează astfel o procedură diferită de cea privitoare la soluționarea unor litigii și care este cunoscută sub denumirea de procedură necontencioasă, procedură voluntară sau grațioasă.

Instituția este reglementată în art. 331—339 din Codul de procedură civilă și, deși nu are o sferă foarte extinsă de aplicare, este deosebit de utilă, întrucât permite adoptarea unor măsuri cu minime cheltuieli, într-un timp scurt și cu respectarea unor formalități relativ simple.

Procedura necontencioasă se deosebește esențial de procedura de soluționare a litigiilor civile atât datorită materiei supuse judecării, cât și rolului părților în cadrul acestei instituții.

Potrivit art. 331 din Codul de procedură civilă, dispozițiile procedurii necontencioase se aplică în privința cererilor „pentru dezlegarea cărora este nevoie de mijlocirea instanței fără însă să se urmărească stabilirea unui drept potrivit față de altă persoană”. Printre cererile care au un asemenea caracter textul menționat enunță exemplificativ „cele privitoare la darea autorizațiilor judecătorești sau la luarea unor măsuri legale de supraveghere, ocrotire ori asigurare”.

Din aceste dispoziții procedurale se poate desprinde concluzia că una dintre trăsăturile definitorii ale procedurii necontencioase este tocmai absența unui litigiu spre deosebire de materia contencioasă care se caracterizează, dimpotrivă, tocmai prin existența unui conflict de interese.

Cererea la care se referă art. 331 din Codul de procedură civilă nu trebuie să fie confundată cu actele de simplă administrație judiciară, întrucât prin acestea din urmă se iau totuși unele măsuri de pregătire a judecării sau de rezolvare administrativă a unor probleme, având ca unic scop asigurarea bunei funcționări a serviciului public al justiției (distribuirea aleatorie a cauzelor între diferitele complete, punerea pe rol a unei cereri de chemare în judecată etc.).

Astfel de acte, aparținând președintelui instanței, judecătorului sau instanței, multiple și diverse, nu aparțin nici jurisdicției contencioase, nici procedurii necontencioase, ele formând o categorie aparte întrucât sunt acte de pură administrație judiciară, neinteresând sub aspectul intereselor private, ci numai sub aspectul bunei funcționări a justiției și nu sunt susceptibile de nicio cale de atac.

Procedura grațioasă se realizează de instanțele judecătorești, adică de organele care realizează funcția jurisdicțională, dar activitatea realizată de judecător nu este destinată să soluționeze, cu putere de lucru judecat, un litigiu pendinte între părți cu interese contrarii.

Necesitatea unui control din partea judecătorului asupra actului juridic prezentat de parte este o caracteristică importantă a procedurii necontencioase. Întinderea acestui control este variabilă de la un act la altul, iar verificarea actului și omologarea acestuia de către judecător sunt necesare pentru ca el să producă efectele dorite de parte.

Încredințarea acestei sarcini judecătorului nu este întâmplătoare, ci, dimpotrivă, pe deplin justificată deoarece actele omologate de instanța de judecată intră în circuitul civil.

Încheierea pronunțată în materie grațioasă nu are putere de lucru judecat, dar dobândește forță executorie, ceea ce constituie o caracteristică importantă a actului jurisdicțional.

Această încheiere constituie atât un act administrativ prin natura sa, cât și un act jurisdicțional prin forma și procedura care guvernează emiterea ei.

Cartea a III-a a Codului de procedură civilă prevede că în procedura necontencioasă există, pe de o parte, „dispoziții generale” aplicabile oricăror materii necontencioase, și, pe de altă parte, că există și „dispoziții speciale” aplicabile numai anumitor materii.

Potrivit art. 338 alin. 2 din Codul de procedură civilă, materiile necontencioase cu privire la care legea prevede o procedură specială rămân supuse dispozițiilor speciale, care se vor întregi cu cele prevăzute în cuprinsul cărții de față.

Ele se referă la competența instanței și posibilitatea acesteia de a-și verifica din oficiu competența, elementele cererii necontencioase, regimul juridic al încheierii prin care instanța rezolvă o cerere necontencioasă, calea de atac ce se poate exercita împotriva încheierii prin care se încuvințează cererea necontencioasă, termenul de recurs, persoanele care pot declara recurs și instanța competentă să soluționeze recursul.

Potrivit art. 338 alin. 1 din Codul de procedură civilă, normele privind procedura necontencioasă se întregesc cu dispozițiile de procedură contencioasă, în măsura în care nu sunt potrivnice naturii necontencioase a cererii.

Spre deosebire de recursul declarat împotriva încheierii prin care se încuvințează o cerere necontencioasă, care, potrivit art. 336 alin. 5 din Codul de procedură civilă, se judecă în camera de consiliu, dispozițiile generale privitoare la procedurile necontencioase prevăzute în cartea a III-a a acestui act normativ nu arată dacă judecata în primă instanță a cererii se face în ședință publică sau în camera de consiliu.

În aceste condiții, conform art. 338 alin. 1, sunt aplicabile dispozițiile de procedură contencioasă, respectiv prevederile art. 121, care nu sunt potrivnice naturii necontencioase a cererii.

Ședințele de judecată — precizează art. 127 din Constituția României — sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege.

Publicitatea ședințelor de judecată este consacrată și de art. 12 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată.

Potrivit art. 121 din Codul de procedură civilă: „Ședințele vor fi publice, afară de cazurile când legea dispune altfel.

Instanța poate să dispună ca dezbaterile să se facă în ședință secretă, dacă dezbaterile publice ar putea vătăma ordinea sau moralitatea publică sau pe părți. În acest caz, părțile vor putea fi însoțite, în afară de apărătorii lor, de cel mult două persoane desemnate de ele.

Hotărârea se pronunță întotdeauna în ședință publică.”

Publicitatea dezbaterilor reprezintă unul dintre principiile de bază ale procedurii judiciare și tocmai datorită acestui fapt ea este consacrată și în mai multe documente internaționale ratificate de România.

În acest sens art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului precizează că „orice persoană are dreptul în deplină egalitate de a fi audiată în mod echitabil și public de către un tribunal independent și imparțial care va hotărî fie asupra drepturilor și obligațiilor sale, fie asupra temeiniciei oricărei acuzați în materie penală îndreptată împotriva sa”.

Tot astfel art. 6 pct. 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede că: „orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice, ori al securității naționale într-o societate democratică, când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o cer sau în măsura considerată strict necesară de către tribunal, când datorită unor împrejurări speciale publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.”

O dispoziție asemănătoare este prevăzută și în art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Cum principiul publicității este un principiu de bază al procesului civil și cum acest principiu nu este potrivit dispozițiilor generale privitoare la procedurile necontencioase prevăzute în cartea a III-a a Codului de procedură civilă, el se aplică și acestor proceduri, cu excepția cazurilor când legea dispune altfel.

Chiar dacă recursul declarat împotriva încheierii prin care se încuvințează cererea necontencioasă se judecă în camera de consiliu, potrivit art. 336 alin. 5 din Codul de procedură civilă, fiind vorba despre o excepție în raport cu principiul publicității,

această excepție nu poate fi extinsă sau aplicată prin analogie la judecata în primă instanță a cererilor respective.

Deoarece în cadrul dispozițiilor generale privitoare la procedurile necontencioase nu există nicio normă derogatorie cu privire la judecarea cererilor în camera de consiliu, cu excepția căii de atac a recursului, care urmează regulile prevăzute de art. 336 alin. 5 din Codul de procedură civilă, normă procedurală de strictă interpretare, cererile necontencioase trebuie judecate în primă instanță în ședință

publică, potrivit art. 121 alin. 1, afară de cazurile când legea dispune altfel.

În consecință, în temeiul art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și al art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că dispozițiile art. 121 alin. 1 din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că sunt aplicabile și la judecata, în primă instanță, a cererilor privitoare la procedurile necontencioase, cu excepția cazurilor când legea dispune altfel.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție .

Dispozițiile art. 121 alin. 1 din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că sunt aplicabile și la judecata în primă instanță a cererilor privitoare la procedurile necontencioase, cu excepția cazurilor când legea dispune altfel.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 18 februarie 2008.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. 17 din 10 martie 2008

Dosar nr. 74/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-au întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în legătură cu stabilirea încadrării juridice a pluralității de acte sexuale săvârșite în realizarea aceleiași rezoluții infracționale atunci când victima este membru al familiei, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, atât înainte, cât și după ce aceasta a împlinit 15 ani.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 91 de judecători din totalul de 114 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Gabriela Scutea, adjunct al procurorului general.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că încadrarea juridică a infracțiunii continuate de viol, săvârșită în baza aceleiași rezoluții infracționale și după ce minora, care este membru al familiei, a împlinit 15 ani, trebuie să releve atât varianta tipică a infracțiunii cât și cele două forme agravante prevăzute de alin. 2 lit. b) și alin. 3 teza I ale art. 197 din Codul penal.

SECȚIILE UNITE,
deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar în legătură cu stabilirea încadrării juridice a pluralității de acte sexuale săvârșite în realizarea aceleiași rezoluții infracționale atunci când victima este membru al familiei, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, atât înainte, cât și după ce aceasta a împlinit 15 ani.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că numai ultima acțiune a infracțiunii continuate de viol, epuizată după ce

victima a împlinit vârsta de 15 ani, va impune încadrarea juridică în forma de bază și cea agravantă prevăzută de alin. 2 lit. b¹) al art. 197 din Codul penal.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că încadrarea juridică a infracțiunii continuate de viol, săvârșită în baza aceleiași rezoluții și după ce minora, care este membru al familiei, a împlinit 15 ani, trebuie să releve atât varianta tipică a infracțiunii, cât și cele două forme agravante prevăzute de alin. 2 lit. b¹) și alin. 3 teza I ale art. 197 din Codul penal.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Potrivit art. 197 alin. 1 din Codul penal, infracțiunea de viol constă în „actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voință”.

Totodată, pe lângă varianta tipică, prevăzută în alin. 1 al art. 197 din Codul penal, violul este incriminat și în două forme agravante (cuprinse în alin. 2 și 3), fiecare conținând mai multe modalități alternative.

Prin incriminarea în variantele agravate, între care și cele prevăzute în alin. 2 lit. b¹) și în alin. 3 teza I, legiuitorul a sporit severitatea represiunii penale în raport cu varianta tipică (închisoare de la 5 la 18 ani pentru cea reglementată la alin. 2 și, respectiv, închisoare de la 10 la 25 ani pentru cea reglementată la alin. 3), ținând seama de pericolul social accentuat de anumite condiții referitoare la modul de săvârșire a faptei și efectele ei, vârsta victimei sau raporturile existente între făptuitor și victimă.

Între aceste circumstanțe de agravare, aceea reglementată la alin. 2 lit. b¹) din Codul penal se referă la cazul când „victima este membru al familiei”, iar cea prevăzută în alin. 3 teza I din același articol se realizează atunci când „victima nu a împlinit vârsta de 15 ani” (14 ani anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2001 pentru modificarea și completarea unor dispoziții din Codul penal referitoare la infracțiuni privind viața sexuală).

Sub aspectul unității și pluralității infracțiunii de viol, chiar și în variantele agravate, este de observat că această infracțiune poate exista atât sub formă unică sau continuată, cât și sub forma concursului.

În adevăr, potrivit art. 41 alin. 2 din Codul penal, „infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni”.

Particularitățile infracțiunii de viol, în cazul repetării acesteia față de același subiect pasiv, conduc însă la concluzia că o atare infracțiune poate îndeplini condițiile pentru a fi considerată continuată numai atunci când acțiunile ce constituie părți constitutive ale acelei infracțiuni, desfășurate în realizarea aceleiași rezoluții, sunt săvârșite în modalități vădit similare, de natură a le atribui un conținut specific repetat în raport cu norma încălcată.

Dar, eventuala lipsă de omogenitate a acțiunilor, care pot diferenția faptic modalitatea de săvârșire a infracțiunii de viol, nu poate exclude caracterul unic al acestei infracțiuni, cât timp trăsăturile de distincție dintre acele acțiuni nu sunt de natură a înlătura omogenitatea lor juridică de ansamblu și sunt completate, în același timp, prin unitatea de rezoluție.

Sub acest aspect, unitatea de conținut, reliefată de săvârșirea, în baza aceleiași rezoluții, în sensul conceput inițial, de acte componente repetate ale infracțiunii de viol care pot fi diferite ca formă, fie în raport cu etapa de realizare, în care privesc cele rămase în faza de tentativă sunt absorbite de cele desăvârșite prin actele continuate, fie ca susceptibilitate de încadrare numai în infracțiunea tipică, de bază (art. 197 alin. 1 din Codul penal) ori în una sau mai multe dintre formele de agravare (de la alin. 2 și 3 ale aceleiași articol) este esențial ca ele să fie unite prin una și aceeași rezoluție infracțională.

Acest punct de vedere, însușit constant de instanțe și promovat de instanța supremă, inclusiv prin Decizia de îndrumare nr. 10/1963, prin care s-a statuat că „infracțiunile pentru care legea penală prevede anumite trăsături agravate nu constituie infracțiuni de sine stătătoare, în concurs cu infracțiunile de bază la care se referă, ci infracțiuni unice sancționate mai grav prin textele de lege care le reglementează”, impune, deci, să se considere că raportul sexual săvârșit în realizarea aceleiași rezoluții infracționale,

atunci când victima este membru al familiei, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, atât înainte, cât și după ce aceasta a împlinit vârsta de 15 ani, constituie infracțiunea de viol prevăzută de art. 197 alin. 1 raportat la alin. 2 lit. b¹) și alin. 3 teza I din același articol, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal.

A considera altfel ar însemna să nu se țină seama că rezoluția inițială s-a realizat pe baza unei reprezentări cu caracter general a rezultatelor acțiunii și pe cunoașterea doar a condițiilor de ansamblu în care se vor desfășura actele ei componente, cu previzibilitatea survenirii unor condiții noi, de natură a influența în sensul accentuării, amplificării sau al diminuării efectelor faptelor ce au făcut obiectul reflecțiilor în cadrul procesului psihic de elaborare a rezoluției.

În acest cadru, unitatea de rezoluție, concretizată în acte de execuție ce reflectă urmărirea realizării scopului propus, nu poate fi influențată de pauzele inerente unui proces execuțional de durată, pentru a-l scinda într-o succesiune de momente corespunzând fiecărui act execuțional, pentru că s-ar contraveni voinței legiuitorului, impusă imperativ prin dispozițiile art. 41 alin. 2 din Codul penal, de a uni într-un singur tot acțiunile făcând parte din conținutul aceleiași infracțiuni în măsura în care au fost săvârșite în realizarea aceleiași rezoluții.

Ca urmare, momentul epuizării infracțiunii continuate de viol coincide cu ultima acțiune, cu semnificația unei bariere în timp, care determină, la rândul ei, unicitatea infracțiunii de viol, cu toate componentele ei, comise în condiții tipice sau de agravare, de natură a influența fiecare la încadrarea juridică de ansamblu a faptei repetate, în raport cu dispozițiile legale în vigoare la data consumării ultimului act de execuție.

De aceea, în măsura în care unicitatea rezoluției infracționale caracterizează totalitatea actelor ce constituie infracțiuni de viol repetate în timp, iar în cazul când unul sau mai multe acte dintre acestea corespund și cerințelor de agravare conținute în textele de lege aplicabile, încadrarea juridică nu poate fi decât aceea corespunzătoare formei tipice, simple, prevăzută în art. 197 alin. 1 din Codul penal, cu raportare, după caz, la textul sau la textele de lege ce prevăd cazurile respective de agravare.

Totodată, față de conținutul concret al faptelor vizate de încadrarea juridică în infracțiunea de viol prevăzută de art. 197 alin. 1 raportat la alin. 2 lit. b¹) și la alin. 3 teza I, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal, trebuie observat că acestea pot conține și acte ce corespund trăsăturilor caracteristice elementelor constitutive ale infracțiunii de incest, în sensul prevederilor art. 203 din Codul penal.

Astfel, în măsura în care victima violului repetat este „membru al familiei” în accepțiunea art. 197 alin. 2 lit. b¹), cu referire la art. 149¹ din Codul penal, iar această situație este determinată de rudenie în linie directă sau de calitatea de frate sau soră, se impune ca, într-un atare caz, fapta să fie încadrată și în infracțiunea continuată de incest prevăzută de art. 203, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal.

Procedându-se în acest mod, s-ar răspunde atât cerințelor specifice de încadrare juridică în cazul concursului ideal de infracțiuni reglementat în art. 33 lit. b) din Codul penal, cât și necesității de a se da eficiență răspunderii penale instituite prin art. 203 din Codul penal pentru cazul când raportul sexual a avut loc „între rude în linie directă sau între frați și surori”, independent dacă subiectul pasiv este sau nu și membru al familiei în accepțiunea art. 149¹ din Codul penal.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că raportul sexual săvârșit în realizarea aceleiași rezoluții, atunci când victima este membru al familiei, prin constrângerea acesteia sau profitând

de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, iar în cazul în care raportul sexual a avut loc între rude în linie atât înainte, cât și după ce aceasta a împlinit 15 ani, constituie directă sau între frați și surori se va reține, în concurs, și infracțiunea de viol prevăzută de art. 197 alin. 1 raportat la alin. 2 infracțiunea de incest prevăzută de art. 203, cu aplicarea art. 41 lit. b¹) și alin. 3 teza I, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal, alin. 2 din Codul penal.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

1. Raportul sexual săvârșit în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, atunci când victima este membru al familiei, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, atât înainte, cât și după ce aceasta a împlinit 15 ani, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de viol prevăzute de art. 197 alin. 1 raportat la alin. 2 lit. b¹) și alin. 3 teza I, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal.

2. Infracțiunea de viol, în modalitatea raportului sexual, prevăzută de art. 197 alin. 1 din Codul penal raportat la alin. 2 lit. b¹) și alin. 3 teza I din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal, se va reține în concurs cu infracțiunea de incest prevăzută de art. 203 din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 10 martie 2008.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

